

ганъ въ омнибусъ. И обратно: да заставимъ организатора, да заставимъ администратора да командва армия, то е все едно да изпратишъ единъ добъръ, впрегатенъ конь на Ипсомскитѣ скачки! (derbi d'Epsom).

Но ако главнокомандующия на армията е същевременно и добъръ организаторъ, добъръ администраторъ, — толкова по-добъръ; но не съ тѣзи качества, които трѣбва да се търсятъ въ него и въ неговото минало.

И така, ние можемъ да кажемъ, че никой отъ нашитѣ голѣми паши, въ това число и Мехмедъ-Али, не командувалъ нормално както трѣбваше, въ тази война. Никой отъ тѣхъ не ималъ въ ржката си една дѣйствителна армия, съставена отъ тритѣ рода оружје въ нормална пропорция. Никой отъ тѣхъ не сумалъ да движи маситѣ свързано и съ стратегическа цѣль.

Едни се явиха въ армията, обвзети отъ легендитѣ, създадени около имъ отъ невѣжественната тълпа; други — съ репутацията на необикновена храбрость; трети — съ едно дѣйствително знание задъ което се е криела само тѣхната неспособность; нѣкои, най-сетнѣ, се бѣха явили въ армията съ всичкиа тежестъ, съ всичкиа си врѣденъ авторитетъ, даванъ имъ за подпора отъ извѣстни влиятелни въ онази епоха лица. Не съ такива генерали обаче, можеше да се довърши една стратегическа работа.

Сега ние имаме вече много офицери, — ученици на фонъ-дерь-Гольца или възпитани споредъ оставенитѣ отъ него традиции — които образуватъ кадъра, който ми дава право да вѣрвамъ, че въ бждще нашитѣ офицери ще ни накаратъ да позабравимъ, да ни поотлекне малко отъ тѣжкитѣ погрѣшки, допуснати въ войната прѣзъ 1877—1878 год.